

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES

GYERMEK LAPJA

Cimbora

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. án

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

E-ó: Ibolyaárus kisleány.
Móra Ferenc: Kótyomfitty király
almája.
Vajda István: Nyuszi.
Medvezky István: A szeretet.
Lengyel Miklós dr.: Tamás érdek
lődik. (Beszélgetés a tigrisről.)
Hazajönnek a madarak.
Elek nagyapó: Cincogi Pubi
megszökik.
Beszámoló a nyári vakációról.
E-ó: Vasalják a Szellőt.
Benedek Elek: A hű szolga.
Egy madarat kergettem. (Népdal.)
Elek nagyapó: Mese az elveszett
lőről meg az arcképről.
Elek nagyapó üzenetei.
Fejtörő.
A Cimbora könyvvadásza.

1928. MÁRCIUS 30.

Ibolyaárus kisleány

Ibolyát, ibolyát,
szép ibolyát, tessék!
Illatos is, kék is.
Nincsen szagositva,
nincsen rajta festék,
Illatozik mégis.

Erdőben, erdőben,
kis bokrok tövében
Szedtem, szedegettem,
S amíg szedegettem,
egy madár oly szépen
Énekelt felettem.

Mind azt énekelte:
Ibolya, ibolya,
Be szép ibolyácska.
Én meg csak szaladtam
bokorról bokorra,
S megtelt a kosárka!

E—ó.

Kótyonfitty király almája

Irta: Móra Ferenc.

Hajnalon innen, estén túl, éppen egy macska-ugrásnyira Nekeresdtől, hét országa volt a Kótyonfitty királynak. Nevenincs az első, Találdki a második, Sohsevolt a többi öt. Hét országban kerten kertje, kerten kertjében hétszáz almafája, hétszáz almafán egy almája.

No de arra vigyázott ám, mint a szeme vilá-gára. Minden reggel, este meg-megnézegette, se-lyemkeszkenővel meg-megtörülgette, még a lá-gyan fuvó szélről is féltette. Mikor egyszer egy legyeckét látott rajta, olyan keserves sirásra fakadt, hogy három lyukas teknőt tele sirt keserves könnyeivel. Nem is nyugodott meg addig szegény feje, míg az udvari vadászok agyon nem nyilazták a szegény legyeckét.

Mindenki így járjon, ki rátátja a száját, jó lesz megbecsülni a király almáját, — mind a hét országában ezt a szigorú parancsot doboltatta ki a dobos gémekekkel Kótyonfitty király.

Udvara népének, tenger cselédjének pedig azt parancsolta, hogy mindig cigánykerekét vessenek, valahányszor az almafa mellett elmennek. Fő-főminiszterek hányták is a bukfencet, pléhnyaku generálisok állták is a tótágast, csak egy kis apród vágta földhöz a darutollas süvegét:

— Tisztelem, becsülöm a király hatalmát, de már akkor inkább megeszem az almát!

Perecnek hívták ezt a kis apródot. Termete, mint a sudár jegenye, az esze villám, sólyom a szeme. Esteli harmaton kilopózkodott az almafához, hajnali harmaton visszalopózkodott, de hiába meszterkedett, nem vásott foga a király almájába. Olyan magasan volt, el nem érte, akárhogy meszterkedett utána. Lógott is az orra boszuságában,

hogy majd a térdét verte, de aztán gondolt egy okosat.

— No azért lesz még itt lakoma: majd segít rajtam Málé koma. Ő lesz a létrám, ő lesz a székem: király almáját róla elérem.

Málé koma a másik kis apródja volt Kótyonfitty királynak. Nincs ilyen legény minden bokorban: feje szakajtó, az esze korpa. Ugy fecsegett, mint liba a lenbe, soha titok még nem állt benne.

— No majd teszek én arról is, — gondolta magában Perec s kiszaladt a halpiacra, vett a halászoktól két keszeget, azokat felkötötte a kert közepén a kutágsra. Aztán elment a vadászokhoz, azoktól vett egy meglőtt nyulat, azt kitette az almafa alá.

— Egy nyul, két keszeg, rendben így leszek, — verte össze örömeiben a bokáját s még a tenyérén is szaladt, hogy mentül előbb odaérjen Málé komához.

Málé koma éppen a csizmáját pucolta Kótyonfitty királynak. De nem a keféét dörgölte a csizmához, hanem a csizmát a keféhez, mert ő azt látta, hogyha a kecskének sáros a bocskora, az se a kerítést dörzsöli a bocskorhoz, hanem a bocskort a kerítéshez.

— Bajban vagyok, bajban, segíts, Málé, rajtam, — ütött a vállára Perec s megkérte, hogy sctáljon ki vele a király kertjébe, ott ő majd föláll a vállára, akkor bizonyosan eléri az almát.

— Málé legyek, ha nem megyek. — rikkantott Málé akkorát, hogy ijedtében elkukorékolta magát Kótyonfitty király palotájában a szélkakas.

— Jaj, komám, nem kell ám ezt világgá ku-

korékolni — sugta neki Perc. — Soha senkinek meg nem szabad tudni, amit most tenni akarunk. Ha elszólod magad, kitörök a nyakad!

Nem is szólt Málé koma egy kukkot se többet egész addig, míg be nem értek a kertbe, hanem ahogy a jegenyefára fölnézett, meg nem állhatta, hogy oldalba ne könyökölje Percet.

— Perc, ha szeretsz, fogd meg a nyakam!

— Miért fogjam meg, te Málé?

— Hát hogy ki ne törjön.

— Mért törne ki, te bolondos?

— Azért, mert szólni akarok.

— Mit akarsz szólni, te locsi-fecsi?

— Azt, hogy két keszeget látok a jegenyefa hegyében. Ugyan mit csinálhatnak azok ottan?

— Hát mit csinálnának? — Uszni tudnak, repülni — tanulnak.

— No én meg mászni tudok, keszeget sütni tanulok, — vigyorogta el magát Málé s egyszeribe fölmászott a jegenyére a két keszegért.

Lehuppan aztán a jegenyéről, mennek az almafa felé, megint megbökködi Percet a Málé:

— Kis komám, ládd-é?

— Mit, te?

— A nyulat a fa alatt.

— Látom ám, Málé. Meg is lőném, ha pus-kám volna.

— Lódd meg a sapkáddal, hátha az is elsül. Komám, Perc, tedd, ha szeretsz, nagyon ráéheztem a nyulgerincre.

— Hát a te kedvedért azt is megteszem, — mondja erre Perc, azzal kapja a sapkáját, vágja a nyulhoz: hát eldől az egyszerre.

— No mondtam, ugy-e — kapta föl Málé a nyulat s már tartotta is létrának a derekát, széknék a vállát, hogy elérhesse Perc az almát. El is érte, le is tépte, hej, de megcsendült ám az almafának minden levele s lett olyan nagy zenebona, majd megbomlott a két koma.

— Mákos borongatta, mézes teringette! — fölszokotta el magát Perc, — most már csak a kertek alatt szaladjunk, hogy senki meg ne lás-sen bennünket.

Nem is látta meg őket senki, csak a város szélén a molnár számára, az se mondott egyebet, csak annyit, hogy: iá, iá.

— Jaj, micsoda az? — hökkent meg Málé, aki nem látta jól a félhomályban, hogy mi feketélik a gyepen.

— Király öfelsége, — sugta neki Perc.

— Mit csinál itt király öfelsége?

— Hajtja magáról a szunyogokat a fülével.

— De mondott is valamit király öfelsége.

— Mondott hát. Azt mindta, hogy azért lett király belőle, mert olyan szép nagy a füle.

Ebben aztán meg is nyugodott Málé koma s haza ballagott a nyullal, meg a halakkal. Perc koma pedig még álló helyében megette az almát, hogy bolondjában meg ne találja nála valaki.

Nem is tudtak az almának nyomára jönni,

pedig hét nap, hét éjszaka tűvé tették érte mind a hét országát Kótyonfitty királynak. De még a nyolcadik nap is keresték volna, ha Kótyonfitty király hoppmestere észre nem veszi, hogy Málé koma körül zsidelyeztette a nyakát.

— Hát te mért zsidelyezted körül a nyakadat, te ugrifüles? — koppantott a fejbubujára.

— Azért, hogy ki ne törjön.

— Mért törne ki, te szakajtófejú?

— Azért, mert szólni akarok.

— Mit akarsz szólni, te csupa-száj?

— Azt, hogy én tudom ám, ki szakajtotta le a király almáját.

De már akkor hat hajdu hét felől markolta meg Málé komát, úgy vitték a Kótyonfitty király elé. Annak meg akkora légycesapó volt a kezében, hogy a strucmadarat is agyon lehetett volna vele ütni. De még föl se emelte a légycesapót, mikor Málé koma már kivallotta az igazságot:

— Uram és királyom, életem-halálom kezede ajánlom: Perc apród szakította le az almát!

Perc apród éppen ott üldögélt a trónus lábánál egy bársony vánkoston, de még csak a szeme pillája se rebbent meg, ahogy Málé koma felé bökkött az ujjával. Mindössze annyit mondott mosolygva:

— Bolond lyukból bolond szél fuj.

— De nem addig van az, szolgám, — pödörte Kótyonfitty király szigoru-hegyesre a három szál bajuszát. — Add elő csak, Málé fiam, hogy volt, mint volt.

— Fülellem hallottam, szememmel láttam.

— Mikor, te? — vágott közbe Perc koma.

— Hát mikor a keszegek repülni tanultak a jegenyefa hegyében.

— Eszed kereke, — nevette el magát a király, — hiszen nem szoktak a halak fára mászni.

— Már pedig ez olyan igaz, mint hogy Perc koma sapkával lőtte meg a nyulat, — erősködött Málé, kézzel-lábbal hadonázva.

De már most ugy kacagott Kótyonfitty király, hogy csak ugy rengett bele a trónusa.

— Hát az mikor volt, te?

— Akkor, mikor fölséged a fülével hajtogatta magáról a szunyogokat és azt kiabálta, hogy azért lett király belőle, mert olyan szép nagy a füle, — mondta Málé tréfásan hunyorgatva.

— Hej, katlan, meg a bogrács! — futotta el a méreg a királyt s olyant suhantott a légycesapójával, hogy Málé koma egyszerre kukoricakorpává válik, ha el nem ugrik onnan.

Szerencsére elugrott s azóta máig is ugrál, ha el nem fáradt. Amelyiktek megszánja, ültesse le a kis székre.

(Szeged.)

NYUSZI

T A V A S Z I M E S E

I R T A V A J D A I S T V Á N

— Ettől fogva a nyulak naphosszat azon tanakodtak, hogyan tudnák tarkára festeni a tyuktojást. Törték rajta a fejüket éjjel-nappal, a nyulnemzetség vénei összeszedték minden bölcsességüket: hiába, nem tudtak kisütni semmi okosat.

— A tél a vége felé közelgett s a tyukok megbeszélés szerint hozták már a sok tyuktojást. A tavasz a küszöbön állott.

— Egyik napról a másikra, zöld színbe borult a mező, ragyogó kék szín varázslódott az égboltra; a kis ibolyák kidugták fejüket a földből... viruló színben pompázott minden...

— A nyulak már közel álltak a kétségbeeséshez. Ekkor az egyik vén nyulapónak mentő ötlete támadt:

— Megvan! — kiáltott fel boldogan. — Nézzétek meg az erdőt, a mezőt, mind-mind csillogó színpompába öltözött már! S ki az, aki felöltöztette őket? Senki más, mint a Tavasz! Menjünk hát a Tavaszhoz, s kérdezzük meg tőle, hogyan csinálja mindezt. Azután nem kell mást tennünk, mint őt utánozni: s megvan a husvétí tojás titka.

— A jó ötletet rögtön tett követte. Deputáció indult a Tavaszhoz, hogy megtudja tőle a színesítés titkát.

— Mikor a nyulak eléje tárták kérésüket, barátságosan bölintott:

— Legyen! Örömmel feltárom előttem titkomat, de csak egy feltétellel! Kérdezzétek meg előbb a jó Istent, beleegyeznek-e terveitekbe! Ha kegyesen fogadja kérésteket, úgy jertek vissza hozzám és mindent megtudtok tőlem...

— A küldöttség ismét felkerekedett és egyenesen a mennyországban tartott. Szent Péter előbb nem akarta beengedni a fura gyülekezetet, de amikor meglátta a sok savanyu nyulábrázatot, lelógó fület és farkincát, megkönyörült rajtuk.

— Mikor a legöregebb nyul az Ur elé járult és nagy alázatossággal előadta a nyulnemzetség kérését, az Ur kegyesen elmosolyodott és így szólt:

— Ám legyen! Mától fogva nemzetségtek egy tagját Husvétí Nyulnak nevezétek, aki gyermekeim számára minden esztendőben elkészíti a husvétí tojásokat! A husvétí tojás intő jelül szolgáljon majd minden emberfia számára és figyelmeztesse a tavasszal megújuló életre és a mindenség ébredésére! Ámde közületek soha senki ne árulja el nekik, honnan kerül elő a sok piros tojás! Az embernek magától kell rájönnie!

— A küldöttség hálás köszönetet rebegett és sebesen visszatért a Tavaszhoz. Az pedig megmutatta nekik, hogyan kell a fű zöldjéből, a mennybolt kékjéből, az alkony biborából és a nap arany-sugarából tarka husvétí tojást készíteni.

— A nyulak szépen megköszönték a Tavasz szíveségét és a legöregebb közöttük odafordult hozzá:

— Köszönjük neked, óh, Tavasz, hogy megmutattad nekünk titkodat és így lehetővé tetted, hogy betarthassuk a tyukokkal kötött szerződésünket! Hálából minden esztendőben pompás tojást készítünk neked, amely azonban szépségben felül fog mulni minden husvétí tojást! Nem kék, zöld, piros vagy sárga színben készítjük azt neked, hanem csillogó ezüst vonja majd be a héját és szebb lesz minden másnál!

— A Tavasz mosolygott: — Tettemért nem jár hála! De ha már megakartok örvendeztetni vele, úgy olyan tojást készítetek, mely úgy ragyogjon, mint a csillámló holdsugár és olyan tiszta legyen, mint a csobogó kis patak vize. Ha szépen sikerül, akkor majd a Husvét angyala, mely az ünnep éjjelén a mindenség felett lebeg, magával viszi a mennybe, az Uristenhez és gondozni fogja ott egész éven át... Egy év multán aztán megreped a csillogó burok és a benne szunnyadó élet felébred... S ha új esztendőre ismét visszatérek a földre, magammal hozom, minden ember és állat örömeire...

— A nyulak hazatértek és szaporán munkához láttak. Éjjel-nappal megfeszített erővel dolgozott minden épkézláb nyul, de meg is volt az eredménye! Husvét reggelre egy szálíg elkészült a rengeteg piros tojás. A tojásokat kis kétkerekű kocsikra rakták, melyek mindegyikébe egy-egy nyul fogta be magát. Elmentek velük a falukba, a városokba és a tojásokat sorban eldugdosták a kertekben, a fű közé.

— Mikor a sok tojást már mind szétosztották, a nyulak leültek és vártak.

— Az emberekre napsütéses reggel virradt. Mind a szabadba vágyott, s amint kiment a kertbe, megtalálta a tojásokat. Amint meglátta, — észrevette a hirtelen eltűnő nyulakat is, — az ünnep tiszteletére elnevezte a piros tojást husvétí tojásnak és a nyulat, amely a tojást hozta neki, Husvétí Nyulnak.

— De sokat gondolkoztak felette, vajjon mi jelentősége lehet mindennek. Mert máig sem tud-

ják az emberek, hogy a tojások honnan valók. Némelyek azt mondják, hogy a nyulak hozzák őket, míg mások azt vitatják, hogy csak közönséges tyuktojások, mert hisz' nem is lehetnek nyultól valók. De hát színes a héjuk s nem fehér, mint a tyuktojásé, vitatják az előbbieket. Ámde mert a tyukok nem árulnak el bennünket és mi sem mondunk nekik semmit, mindez megmarad a mai napig szent Nyultitoknak, amelyről mit sem tud az ember.

A Husvéti Nyul egészen belefáradt a hosszú elbeszélésbe és kimerülten ült le helyére.

Most a Nyulkirály emelkedett szólásra:

— S attól a naptól fogva becsületbeli kötelessége minden jó nyulhazafinak, hogy a nyulak nemzetsége pontosan eleget tegyen hivatásának és husvét reggelén meglepje az embert piros tojással. Őseink törvényt hoztak, mely meghagyja, hogy csakis husvét vasárnapján született nyul töltheti be a Husvéti Nyul tisztét... És ezt mindeddig betartottuk sok-sok nemzedéken keresztül...

Nyuszi az egész elbeszélés alatt tágranyilt szemmel meredt a Husvéti Nyulra. Az elbeszélés

(Folyt. köv.)

minden szava élénken vésődött emlékezetébe és mikor a Husvéti Nyul elhallgatott, félénken kérdezte meg:

— És az ezüsttojás?... Mi lett azzal?...

— Jól megfigyelted szavamat, kis fiam, — felelt a Husvéti Nyul, — az ezüst tojásról meg is feledkeztem. De erről nincs is mit mondanom, mert azt neked kell megcsinálnod helyettem. Ide figyelj hát: Amott túl egy kicsinyke patak falyik. Keresd meg a legmélyebb pontját és azt a helyet, ahol legtisztábban tükrözi vissza a telihold fényes arcát. Kérj a kökénybokortól egy virágos ágat, keverd meg vele hétszer a holdfényben csillogó vizet... Ugy fénylik majd tőle, mint a folyékony ezüst! Azután mártsd meg a tojást fenékgig, emeld ki két kézzel, hogy minden vízcsepp leperegjen róla. Emeld a magasba, hogy szárazra csókolja az éjjeli szellő... Kezedben tartod majd az ezüst tojást! — De közben ne szólj egy szót sem s ne feledd, hogy a tojásban fakadó élet szunnyad, melynek csak egy esztendő múlva, a mennyben szabad életre kelnie. — Most hát tudsz mindent, jer, menjünk a patakhoz.

A SZERETET

Irta: Medveczky István.

Szeretet a földnek fénye, melegsége,
Életet ad, áraszt
Nélküle az élet vajjon mit is érne?
A szeretet bűtől s egy kis mosolyával
Könnyeket is szárazszít.

Hiába a vagyon; hogyha szeretet nincs,
Hiába az érdem.
Oly szegények vagyunk; hogyha van is sok kincs
Lehetünk mi bölcsék s mégse tudunk semmit...
A szeretet minden!

(Máramarossziget.)

T a m á s é r d e k l ő d i k

(Beszélgetés a tigrisről.)

I.

Tamás: Még mindig nagyon gyakran szoktam hosszú-hosszu utazásokra gondolni, bár te sokszor el akartad venni a kedvemem. Ijesztgettél vad emberekkel, betegségekkel, vad állatokkal, hideggel, meleggel, éhséggel, szomjúsággal. Jól tudom, hogy végtelen szenvedés várna reám, de tulajdonképpen csak a vad állatoktól félek. Ezek között is talán legjobban a tigristől, ha elgondolom, hogy nesztelen, puha léptekkel közeledhetik hozzám, észre se veszek semmit, egyetlen egy ugrás és úgy érzem magam a rettenetes állat karmai között, mint a kis egér, ha a macska megragadta. Még gondolni se lehet a menekülésre. Azt olvastam egy könyvben, hogy egyes falvak lakói csak csoportosan mernek az erdőbe behatolni; még így is lármáznak, sípolnak, hogy megriasszák a rettenetes vadat. Sőt azt is olvastam, hogy el kellett költözni a népnek egyes falvakból, olyan bizonytalanná tették az életet a tigrisek. Nem értem, miért vannak ilyen szörnyű állatok? Ha tigris nem volna, kényelmesebben élnének az emberek.

Ápa: Sok mindent mondottál; sok mindenre kellene válaszolnom, de most csak két dologra adok feleletet. Először arra, hogy csakugyan kényelmesebben élnének-e az emberek, ha nem volna tigris.

Én azt hiszem, fiam, hogy a természetben nincsen felesleges teremtmény. Ha beleavatkoznánk a természet munkájába, igen könnyen zavart idézhetnénk elő. Egy-egy vidék állat- és növényvilága egy nagy egész, olyan, mint egy hatalmas épület. Ha kiragadnék belőle valamit, úgy járnék, mint ha az épület egyik oszlopát kivenném; omlás, romlás következne. Talán nem dőlne össze az egész, de az oszlop környezete bizonyára megsínylené beavatkozásunkat. Ha például egy napon elpusztulnának az összes tigrisek, hihetetlen módon elszaporodnának a növényevő állatok. A földműves észrevenné, hogy hiába ültetett és vetett, aratni és a terményt leszedni kijárnának az erdőből a vaddisznók, őzek, szarvasok. A tigris étvágya féket vetett elszaporodásuknak. Ha nincs tigris, megbillen az egyensúly. Talán az emberi erő és ravaszság pótolni tudja mással a tigris pusztítását. Ha azonban nem képes rá, megkezdődik az összeomlás. A természetben nagy rend van. Az egyes állatok és növények nem függetlenek egymástól, egymáson támaszkodnak, egyik korlátozza, szabályozza a másikat. Veszedelmes és felelősségteljes dolog ebbe a műhelybe belenyulni; nem tudja az ember előre, mi lesz a következmény. Nem szabad emberi szempontból nézni mindent; az ember is csak egyik szereplője a természetnek.

De te főleg azért írtózol ettől az állattól, mert

nesztelenül közeledik és támadása elől nem lehet menekülni. De ez minden nagyobb macskaféle állatra áll. Ne gondold azonban, hogy mindig az emberre leselkedik. A legtöbb tigris elkerüli az embert. Csak nem kell mindjárt megfutamodni. Sven Hedinnnek, a híres utazónak is volt egy tigris kalandja. Amikor rettenetes szenvedések után kivánszorgott a sivatagból, egy folyómederhez jutott. Már napok óta víz nem érintette az ajkát, szinte ki volt a teste száradva, félig-meddig öntudatlanul tántorgott a meder felé. A mederben nem volt víz. Ezen a vidéken a száraz évszakban a folyó ki szokott száradni. Jártányi ereje is alig volt, azt hitte, leroskad és a sivatag szélén kell meghalnia. Mégis összeszedte kissé megmaradt erejét és tovább támolygott. Képzelheted örömet, amikor egy kis tavat pillantott meg. Leroskadt a víz mellé és kezdte magába tölteni a vizet. Ekkor jelent meg a tigris. Sven Hedin nem is gondolt futásra. Ivott, ivott tovább. Talán még nem is volt olyan tisztá az öntudata, hogy a veszély nagyságát fel fogta volna. A tigris ránézett, megfordult és eltűnt a sűrűben. Ilyesmi nem csak Sven Hedinnel történt, hanem számtalan emberrel. Bevallom azonban, fiam, hogy én nem szeretnék tigrissel találkozni, még olyannal sem, amelyik jóllakott.

Tamás: Ha nem bántja az embert, miért hívják emberevőnek?

Ápa: Egyes tigrisek rákapnak az emberhúsra. Persze az erdőben magányosan járókat szokták megtámadni. Favágók, erdészek, postások, gyalogos utasok nincsenek bizonyosságban olyan vidéken, ahol emberevő tigris felütötte tanyáját. De ezek sem emberhúsból élnek. Annyi embert nem is foghatnak el, bár arra is volt példa, hogy egy-egy tigris bemerészkedett a faluba. Az erdő vadjai meg az emberek csordái soha nincsenek a tigristől biztonságban. Megtámadja a leghatalmasabb állatot is, de legszívesebben a szarvasokat, őzeket, vaddisznókat meg a csorda állatait. Ha erősebb állatot támad meg, gyakran megjárja, még egy-egy hatalmas vadkan is akad, amelyik nem hagyja magát, vagy legalább is megemlegeti a tigris a vele vívott harcot. A hatalmas vad b'valybika gyakran visszaveri támadását, sőt az is előfordul, hogy a tigris marad a csataterén. A csordabeli bikában is felébred néha az ősi virtus és rettenetes harcot vív az erdő félelmetes fenevadjával. Nem kell azt hinnit, hogy az állatok nem védik a bőrüket; nem könnyű kenyérkereset a tigrisé sem. Meg is elégzik néhél a legegyszerűbb ételekkel is és jóllakik óhél hallal, teknősbékával, apróbb madarakkal, majmokkal. Az éhség jó szakács, még a békát is izletes peccsenyévé teszi számára. Sőt egy elej-

tett tigrisnek gyomrában sáskát is találtak. Ugy látszik, nem mindig sikerül a vadászat.

Tamás: Tudom, hogy különösen fut és ropant nagyot tud ugrani, de azt nem tudom, utána mászik-e az embernek a fára. Azt hiszem, mégis legjobb fára menekülni előle; az ember sokkal könnyebb, a vékonyabb ágakra nem követheti. Vagy talán vízbe lehet menekülni. A macskák nem szeretik a vizet.

Apa: A fa jó a menekülésre, mert a tigris nem szeret fára mászni. Nagy, erős fa ugyan megbirja, mert a kifejlett állat súlya nem több, mint kétszerese egy jól megtermett ember súlyának. Mire a fára mászna az ember, már elkapná a tigris. Nagyon gyorsan, kitarotán fut és nagyszerű-

en ugrik. Díjat nyerne nemcsak a távugrásban, hanem a magasugrásban is; 5 méternél hosszabbat ugrik és felugrik 3—4 méter magasságra is. Nagy előnyödnök kellene lenni, hogy felmászhas előle a fára.

A vízbe hiába menekülnél. A tigris pompásan uszik. Kiömléseken, folyókon könnyen megy át. nagy tájakat bebarangol. Rendesen estefelé indul el tanyájáról vadászatra. Az anya nagyocská gyermekeit is magával viszi, hogy tanulják meg korán a mesterséget. Az anya-tigris különben nagyon szereti kicsinyeit. A fogságban meg lehet figyelni, hogy órák hosszat eljátszik a fiatalokkal. A fiatalok éppen olyan játékosak, mint a cicák.

Majd legközelebb beszélgethetünk a tigrisvadászatról is.

Hazajönnek a madarak

A hó még alig ment el, a levegő éles, nyoma sincs az enyhe fuvalomnak s a kék vadgalamb már haza jött. Csapatostól suhan a kopár nagy erdők felé, ahol nincs számára más, mint fagyöngy: azon éldégél nyomoruságosan. Majdnem vele egyszerre legföljebb nyolc-tíz nappal később, kerül elő az örvös, ez a remek szép, hamvasszürke tollazatu, csillogó begyü, fehér nyakkendős, fehércsőrü nagy galamb. Ennek inkább liget vagy kert kell; de a nagy erdőket is igen szereti. Formás kis rokonuk, a vadgerlice, nem siet ennyire. Április második fele előtt nem eléggé meleg ő neki a mi éghajlatunk. Csak akkor kezdi egyhangu gurrogását, amikor már a fűrj is pityalattyl a mezőkön.

Amikor március legelején a seregély betoppan: a pacsirtát már itt is találja. A magyar puszták legédesebb szavu lantosa akkor még nem énekel, csak csirren egyet-egyét. Nem is keresi még a magas eget, ahol kék levegőtengeren teritgetheti szét szárnya vitorláit. Ilyenkor még csak alant röpköd.

A seregély a kék galamb nyomán siet. Kis falkákban kószál és keresi az utat a neki való erdőségek felé, ahol majdan fészkel, s ahonnan, költés után, sereggestül kívánkozik a szabad mezőkre.

Ahol nedves rétségek vannak, ott néha már februárius végén is, de rendszerint március első harmadában megjelenik a játszói röpkülésű csapongó bibic, ez a jajongó, siránkozó légi-tornász, aki a leggyönyörűbb fordulatokat mutatja odafent, röptében. Ha sötétzöldesbe játszó ködmönét s hófehér hasát megpillantjuk, bizhatunk benne, hogy itt a tavasz.

Nemsokára a bibic után, március első hetében, megjönnek a nemes mocsári sneffek is. Igazi érkezésük későbbre, körülbelül közepén tulra esik. Ha melegszik az idő és nyilni kezd a sárga kása-

virág: vonuló utjokban rövid időre ellepik a zöldelő laposokat s a fakó zombék, ahonnan vilámgyors röpküléssel surrannak el, ha gyanus mozgást hallanak.

Ebben az időtájban érkeznek az északra húzó vetési ludak is.

És jönnek legkedvesebb vendégeink is: a gólyák és a fecskék. Ha ők megjöttek, csakugyan itt a tavasz, a kedves, virágos tavasz!

PÁSZTORTÜZ

ERDÉLY
LEGELTERJEDTEBB
KÉPES SZÉPIRODALMI FOLYÓIRATA
SZERKESZTIK: ÁPRILY LAJOS, GYALLAY
DOMOKOS, GYÖRGY LAJOS ÉS
REMÉNYIK SÁNDOR

Egy negyedévre belföldön 140, külföldön 160 L.

KIADÓH. VATAL :
CLUJ-KOLOZSVÁR, STR. BARON L. POP
No. 5.

Kérjen hirdetési díjszabást és mutatóvényszámot !!

Cincogi Pubi megszökik

Gyönyörű szép tavaszi nap volt. Szép bizony, nem olyan csunya, ködös, mint most, mikor ezt a szomorú kis történetet lámpavilág mellett írom, jóllehet delet harangoznak. A nagyköruton csak úgy nyikorogtak a gyermekkocsik. Némelyikben két baba is ült. Sütkéreztek a jó meleg napsugarban.

Ezen a gyönyörű szép tavaszi napon így cincogott Cincogi mama:

— Gyorsan, dada, gyorsan. Egy-kettő felöltöztetni Pubikát s levinni a körutra. A napos oldalra. Érti? De úgy vigyázzon Pubikára, gyönyörűségemre, mint a két szemvilágára. Érti? Érti?

— Értem, instálom, értem, — cincogta a dada, s egy-kettő, felöltöztette Pubikát, levitte a körutra s tolta szép csendesen a kocsit. Pubika meg tapsolt: ó, de szép idő! Aranyos idő!

Hanem egyszerre csak megállt a kocs. Mért állt meg, mi történt? Talán letörött a kocs kereke? Dehogyan törött, dehogyan törött, csak a dadának megakadt a szeme egy kirakaton, ahol vala minden jó, megenni való. Mintha csak odacövekelték

volna, úgy állt a dada, állt, állt, ámult, bámult s szedte-vette, persze, elfeledte, hogy Cincogi nagysága mért is küldte őt a nagykörutra le.

— Ehe — cincogta magában Pubi, — itt a jó alkalom, megtréfálom a dadát. Tulajdonképpen mire való is, hogy itt a kocsiban csücsüljek, mikor én már legény vagyok? Hát csak nézzed, dada, nézzed a kirakatot, én az alatt egyet-kettőt fordulok a nagyköruton, kisköruton. Kimék a ligetbe, megnézem a Paprika Jancsit, onnét mék az Állatkertbe, hadd látom, igaz-e, hogy van ám nagyobb ur is, mint a macska. Azzal szépen csendesen lemászott a kocsiról, a dada meg csak nézte, nézte a kirakatot, csemcségett, folyt a nyála a sok jó látára: hej, haj, ha belül leülhetnék, be boldog lennék! Ahogy ezt gondolta, hirtelen megfordult, hogy körülnézzen, nem látja-e valaki, aki fülöncsípje s dutyiba vigye, — ha nincs senki közelbe, bemeleg ám, be, be, be.

— Ó Jézusom, ó Krisztusom! — csapta össze a tenyerét a dada s majd elájult attól, amit látott, azaz, hogy nem látott: volt Pubi, nincs Pubi!

No, hallottam én már sok keserves sirás-rivást, jajgatást, óbégatást, halottam én cincogást

is, de soha még ilyen keserveset! Ó, szegény dada, minek is született e szomorú világra! Kitekéri nyakadat a nagysága. Mehetsz a Dunának! Hiszen, ment is, azaz, hogy nem ment, de szaladt és jajgatott és jgjaatott, de úgy jajgatott, hogy aki azt hallotta, ugyan köszívü légyen, ha a szive meg nem szakadott.

— Pubi! Pubi! Pubikám! — nyilallott végig ez a név nagyköruton, kisköruton, Dunaparton, a Lánchidon, Margit-hidon át meg vissza s nincs, sehhol nincs a drága kincs!

De mire jó a rendőr? Arra jó, gyerekek, hogy: először a csibészeknek aszongya, hogy aszongya: mars a dutyiba! — másodszor: a gyermekkocsiból megugrott Pubikákat meglássa s aszongya nekik, hogy: hó! hová, hová, urficska? Aztán szépen, nyájasan megkérdi, hogy: hun lakik a papa?

Persze, hogy Cincogi Pubikát is megállította egy rendőr bácsi: hó! Hun lakik a papa?

— Egér-utca egy, — cincogta-vincogta Cincogi Pubika, — a Cica-utca mellett.

— Ahán! — mondta a rendőr bácsi s kézenfogta Pubikát. És vezette, vezette, az Egér- utcába, az első számú palotába, annak is az ötödik

emeletére, még azon is felül, a padlásra: ott lakott Cincogi nagysága, aki éppen most akart leugrani az udvarra nagy bánatában.

— Hahó! — kiáltott a rendőr bácsi. — Ne tessön ugrani, ihol az urfi, ni!

Igy volt, vége volt, mese volt.

Elek nagyapó.

Beszámoló a nyári vakációról

Kedves Elek Nagyapó!

Még az év végén megkérte az osztályunk a földrajz tanárt, hogy vigyen el bennünket valamelyik nevezetesebb városba. Legtöbben Nagybányát akarták látni és a fél osztály kérésére elhatároztuk, hogy amikor befejeződnek a tanítások, elmegyünk Nagybányára széjjelnézni a bányákban, de az elutazásunk előtti napon az idő rosszra fordult és az elutazásunk elmaradt, az osztály nem nagy öröme. Az elmaradt utazásom után majdnem mindennap voltam a strandon s fürdés helyett mindég csak könyvet olvastam. Azonkívül moziba is sokat jártam, láttam a „Faust“, a „Prágai diák“, a „Metropolis“ az „Ismeretlen katona“ és még sok más híres filmet. Már lemondtam arról, hogy ezen a nyáron megyek nyaralni, de tévedtem. Augusztus elsején eljött értem az unokabátyám Bányáról és, se szó, se beszéd, elvitt magával Bányára. Amikor megérkeztünk Bányára, már sötét volt, de mivel unokabátyám cukrász és az üzlete a piacon van, alkalmam volt körülnézni a piacon. Itt találkoztam az egyik unokanővéremmel, kit már Szatmáron megismertem. Nagyon megörült, amikor megtudta, hogy Bányán fogok nyaralni.

Nagybánya igen szép helyen fekszik és nem is tudok csodálkozni azon, hogy elnevezték a „Festők városának“. Minden üzletben szebbnél szebb képek vannak kifüggesztve. Minden utcában látni festőket házakat és tájképeket festeni. Legtöbb háza Bányának igen kicsi és alig van emeletes ház, és én ezért inkább csak mezővárosnak néztem, melyen forgalmat csak festők és nyaralók csinálnak. Egyébként Bányának van egy híres festőiskolája. Nem sokáig tartózkodhattam Bányán, mert egy

rokonom kivitt magával Felsőfernezelyre. Csak késő délután indultunk el kocsin Fernezelyre, de alig mentünk három kilométert, leesett a ráf a kocsikerékről és vissza kellett vigyük a kereket meg a ráfot egy kovácshoz, hogy feltegye. Már majdnem sötét volt, amikor újból elindulhattunk. Amikor Alsófernezelyre értünk, már besötétedett. A kohók tüzes kemencéi világították be utunkat. Alsófernezely három, nagyon hosszú házsorból áll, mely az országoton húzódik tova. A falunak van saját villanytelepe és majdnem minden házban villanyvilágítás van. Az utunk mind magasabbra és magasabbra vitt, a levegő csipős kezdett lenni, én szinte fáztam is egy picit. Itt-ott mezőről hazatérőkkel találkoztunk, akik barátságosan köszöntek. A hold ezüstös sugarait pazarul ontva világította a csillagok miriádjával utunkat. A tücsök ciripelése és a kerék nyikorgása rázott fel álmodozásomból. Lehunyt szememmel egész más világon éreztem magam, a széna illatát teli tüdővel szívtam magamba. Jó későn megérkeztünk a faluba és itt megint nagy örömmel fogadtak és rögtön megittak frissen fejt tehéntejjet. A falu minden oldalról körül van véve hegyekkel és a házak csak az országoton vannak, már a kert, ami a házhoz tartozik, hegyen van. Csak kevés ház épült a hegyen. A házak mind fából vannak. Vagy hat patak öntözi a falut s köztük egy Szigetről jön. Ez a legnagyobb is az összes között. A ház mellett, amelyben laktam, folyik egy kis patak és a szintén ház mellett levő szigeti patakba folyik. Mind a kettőnek a partján nagyon sok málna és szeder volt az én öröömre, minden nap szüreteltem. A falu lakosai többnyire románok, de van egy kevés magyar és zsidó is. A foglalkozásuk a bányá-

szat, a földmivélés és a favágás. A fát, amit kívágnak a hegyen, az úgynevezett „lóréval“ hozzák le. A lórét lóval huzatják fel. A ház mellett megy az iparvasút, mely fát visz Blidárról Bányára. Én, amikor fel akartam menni a lóréval, hallani sem akartak róla, mindenféle kifogásokat mondtak, de mivel én nem tágitottam, mégis fel engedtek. A lórék már felmentek és én utánuk eredtem, csak az erdőben értem utól, itt már hozzá is láttak a lóré megrakásához. Nem sokára már mentünk is lefelé. Annak a munkásnak, aki a lóréval megy lefelé, nagyon kell ügyelni, hogy fel ne forduljon. Szerencsésen leérkeztünk, de amikor másodszer akartam menni, már nem akartak engedni. Minden nap voltam fürödni a patakban, de a nagy melegetől alig volt benne víz és mégis olyan hideg volt a víz, mint a jég. Esténként összegyűltek egy páran a falubeliek közül beszélgetni és dominózni. Egy este egy asszony nagy sirva panaszkodott, hogy amikor haza jön a mezőről, alig hogy lefekszik, az urának a szelleme — alig három hónapja, hogy meghalt — kísért egész reggel négy óráig, s nagyon kérte Eszti nénit, hogy adjon neki egy kecskeszarvat, mert neki azt mondták, hogy avval kell kifüstölni. Én kacagtam az elbeszélése — a többiek megbotránkozására, akik ugyan csak komolyan vették a dolgot — és amikor azt mondtam, hogy az a „szellem“ bizonyosan macska, azt mondták, hogy csak ne gunyolódjak a „szellemmel“, mert egyszer ugyancsak megjáróm és mivel látták, hogy én csak tovább kacagok, sértődve keltek fel és elmentek. Nem tudom, hogy lehetnek olyan babonák, olvastam ugyan a nép babonásságáról, de hogy ilyen babonásak legyenek, azt nem gondoltam. Egy délután elindultam Eszti néniék a leányaival Marissal és Ilonnal — Fekete-patakra, a szomszéd faluba és onnét a bányába. Az utunk meredek hegyhátton vitt felfelé, melyen csörgedező kis patakok futottak tova. De nem messzire a bányától, egyszer csak a hegyről kövek kezdtek leesni és egyszer azon veszem észre magam, hogy a lányok kezdenek visszafelé szaladni, hiába kiabáltam, hogy nem kell félniök, nem rablók hajigálják a köveket, csak a falubeli gyerekek másznak fel az erdőbe rőzsét gyűjteni, ők csak szaladtak visszafelé. És én mit tehettem? Én is visszafordultam és amikor végre megálltak és kértem, hogy jöjjenek velem a bányába, csak nem akartak jönni, úgy féltek. Amikor el akartam menni Bányára az iparvasúttal, ellopták a pakkomat, de később amikor keresni kezdtük, megtaláltuk a patakban. A vonatot lekéstem, de később jött az úgynevezett „pados kocsi“, mellyel be tudtam menni Bányára. Még egy napot voltam Bányán és hazajöttem. Szatmárra alig ismertem rá. A piacot parkirozták, a Rákóczi- és a Hám János-utcát asfalttirozták. Győződjék meg Elek nagyapó is, Szatmár megváltozásáról, az itteni unokák örömmel várják.

Kezét csókolja:

GLÜCK IMRE.

(Szatmár, 1927. szept. 29.)

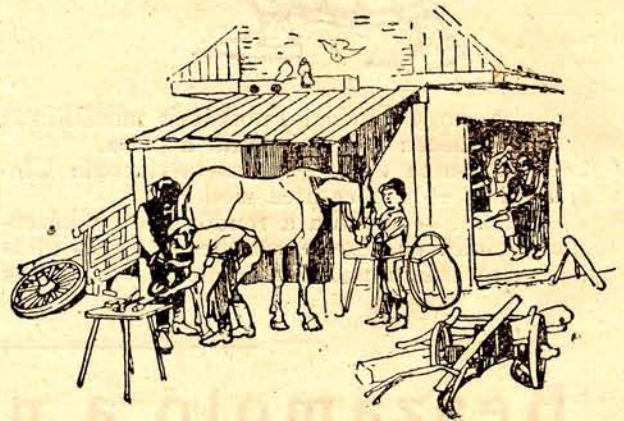

VASALJÁK A SZELLŐT

— Mühlbeck Károly rajzával. —

Kovács mester, itthon van-e? — Itthon ám! — No, ha itthon, vasalja meg a lovamat szaporán.

Fuj a fuvó, éled a szén, pislákol. Égő szénben a kemény vas meglágyul. Kovács mester üti, veri, kalapálja a vasat. Gazduramnak zug a feje. Csuda, hogy szét nem hasad.

— Itt a patkó, kész a patkó, gazduram! Emelje fel a ló lábát. Egy perc, kettő, s rajta van!

Kip, kop, kip, kop, patkó csattog! Pitt, patt, pitt, patt, ostor pattog. — Szellő lovam, rugd fel a port!

Fut a Szellő szélsébesen. Vágtat haza egyenesen. Puha széna a jászolban. — Itthon vagyunk, édes lovam!

E—ó.

JÓ TANÁCS.

A jó anya, ki azt akarja,
Hogy izmosodjék kicsi sarja,
Stollwercket vesz gyermekének
Éz a titka erejének!

A hű szolgálta

~ Történet a tatárjárás idejéből ~

Írta: Benedek Elek.

Sajó vize, Sajó vize! Isten csudája, hogy tengeré nem dagadtál magyar vitézek piros vérétől. Isten csudája, hogy él még egy magyar a földön. Ég, föld elkekedett, úgy elborította a magyar földet vad tatároknak rettentő nagy serege. Keleti határtól nyugati határig kökövön nem maradt, aki futással nem menthető életét, meghalt, vagy rabja lett a tatárnak. Hány ezer magyar vitéz selymődött nagy Tatárországban, szomoru rabságban s nem látta meg soha az édes anyaföldet!

Szomoru rabságba került a vitéz Oroszlánkövi Imre is, Oroszlánkövi várának ura s vele hű szolgálta: Budiács Imre is. Sajó vize mellett került a tatárok kezére úr és szolgálta. Nehéz sebek horították úr és szolgálta testét, úgy hajtották tenger nép között Tatárországba, Kadán vezér udvarába, örökös szolgáltságba. S hogy sem az egyik, sem a másik meg ne szökhessen, egy bilincse verték mind a két vitéz lábát; így dolgoztak reggeltől estig s este együtt feküdtek a kemény földre, együtt keseregtek, sóhajtottak szegények.

— Oh, drága jó feleségem, szép gyermekeim! — kesereggett Oroszlánkövi Imre, — soha sem látlak többet! Itt kell elpusztulnom keserves rabságban! Miért is nem haltam meg a Sajó vize mellett.

A hű szolgálta vigasztalta urát:

— Bizzunk a jó Istenben, uram. Ő nem hagyja el azokat, akik ő benne bíznak.

De Oroszlánkövi Imrén nem fogott a vigasztalás. Álmátlanul fetrengett a földön s bár a nagy, nehéz munka elsanyargatta testét, szemeire nem jött álom; sóhajtozva nézett napnyugat felé: arra van az ő vára. Vajjon áll-e még? Vajjon a felesége, gyermekei élnek-e még? Szegények! Talán azt hiszik, hogy ő is ott veszett a Sajó vize mellett s elsírátták; aztán lassankint el is felejtik.

Hát a szegény asszony csakugyan azt hitte, hogy az ő ura is a Sajó vizében lette szomoru halálát. Neháynan a fegyveres szolgálta közül hazakerültek, ezek vitték a szomoru híret Oroszlánkövi Imrének: látták, amikor urok a tenger sebtől horították elesett s vele fegyverhordó szolgálta: Budiács András is. Az naptól gyász és siralom volt a nagyasszony élete.

Éjjel-nappal siratta urát s megesküdtött szent esküvéllel, hogy amíg él, le nem veti a gyászfekete ruhát: holtig tartó gyással meggyászolja.

Igy múlt az idő, múlt lassan, nehezen, keservesen. Oroszlánkövi Imre már meg is adta magát bús sorsának: halvány reménye sem volt arra, hogy valaha megszabadulhasson nehéz rabságából. De Budiács András hű szívében nem halt még meg a reménység s erősen bizakodott abban, hogy ha magát nem is, urát megszabadítja. Magával nem törődött, hisz neki nem volt felesége, sem gyermeke. De az ura, az ő drága jó ura! Nem tudta elviselni, hogy ez rabságban szenvedjen, nem neki való nehéz munkát végezzen. Nappal munka közben, éjjel pihenés közben csak az ura felszabadításán járt az elméje.

— Óh, Istenem, uram, segíj meg! — fohászzkodott Budiács András.

— Hiába fohászzkodol, hű szolgálta — mondá Oroszlánkövi Imre, — lábunkon a nehéz bilincs, ez magától le nem oldódik, a mi erőnk pedig gyenge, hogy leoldja.

Arra igazán gyöngö volt. Mert megpróbálták ezerszer, nem egyszer s minden próbával csak növekedett reménytelenségük. Hanem egyszer egy nyári alkonyatban, mikor éppen szomoru szállásukra tértek a mezőri a többi rab magyarokkal, egy bokor mellett való elmentőkben Budiács András valami fényes jószágot pillantott meg. Hirtelen lehajolt, fölvette és zekéje alá rejtette: egy kis fejsze volt az. Dobogó szívvel vitte hóna alatt a fejszét s amint az éj sötétségében együtt maradtak, Budiács András alig birt nagy örömevel.

— Uram, ne csüggedj, — sugta Oroszlánkövi Imrének, — velünk az Isten. Nézd ezt a fejszét, égből hullott alá a szabadulásunkra.

— Oh, édes jó Istenem! — fohászzkodott Oroszlánkövi Imre.

Most már az ő szívében is megvillant a reménykedés. Serényen munkához láttak, fészegették a bilincs láncát, de nagy örömeikre csakhamar nagy szomorúság borult. A vastag, nehéz bilincsek gyenge volt a fejsze! Nagy, erős keserűség, mértéktelen csüggedés nehezedett Oroszlánkövi szívére. Megeredt a könny a szeméből, sirva borult a földre.

— Nincs számunkra szabadulás! Nyugodjunk meg sorsunkban, András!

— Nem úgy van! Ha mindketten nem szabadulhatunk meg, neked meg kell szabadulnod!

Abban a pillanatban egész erővel megragadta a fejsze nyelét s egy csapással ketté vágta a lába szárát, éppen a bilincs karikája mellett.

— Mit cselekedtél? — riadt fel rémülten Oroszlánkövi Imre.

— Arra te ne gondold, uram. Te most szabad vagy. Fél lábodon hurcöld a bilincset s hol szeréd ejtheted, vedd le. Én itt maradok. Élek, halok, ne törődj velem. Nekem úgy sincs senkim e világon. Indulj, uram, ne vesztegelj!

Oroszlánkövi Imre nem tudta, mit cselekedjék. Itt hagyja veszni az ő hű szolgálta? Emberséges cselekedet volna ez tőle?

— Indulj, uram. Én már úgy is elpusztulok. Ha nem halok meg lassu halállal, Kadán vezér bizonyosan megölet. Hadd ölessen, csak te maradj élethen.

— Igazad van, — mondotta megindultan, könnyek közt Oroszlánkövi Imre s nyakába borult a hű szolgálta. — Isten veled, András!

Támolyogva indult el a sötét éjben: ment hegyeken, völgyeken, ismeretlen vidékeken keresztül, mindig napnyugat felé. Nappal erdőkben bujdokolt s csak este ment tovább, míg kikerült Tatárországból. Akkor aztán be mert kopogtatni egy-egy házba. Az emberek megszánták, — hogyne szánták volna meg! A nehéz bilincset lábáról

levették: ételt adtak, italt adtak neki: így vergődött haza, az elpusztult Magyarországra. Egész uton azon tündött: vajjon a felesége s gyermekei élnek-e? S vajjon mi sorsa lett Budiács Andrásnak?

Haj, Istenem, mikor megpillantotta Oroszlánkő várát! Azt hitte, álmodt lát. Im, áll a vár büszkén, a sziklahegy tetején. Falai, tornyai épek, éppen mint amikor elindult a csatába. De vajjon kié most a vár? Talán azóta a felesége másnak adta a kezét s most azé ez a szép vár! Nem mert egyenesen felmenni a várba. Bement egy kis házacskába. Egy vénasszony ült a kemecepadkán. Köszöntötte az öreg asszonyt, ez fogadta szívesseggel s leültette a szegény vándort. Mert annak nézte, kinek nézte volna? Oroszlánkővi Imrét.

Lassanként beszédbe ereszkedtek s Oroszlánkővi Imre a várra fordította a szót.

— Kié most Oroszlánkő vára, néném?

— A mi drága, jó asszonyunké volt, — felelt az öreg asszony. Hej, ne irigyelje senki tőle azt a várat s a rengeteg gazdagságot. Az ura, a mi jó urunk, két esztendőre, hogy elesett Sajó vize mellett s azóta a vár gyász és siralomnak háza. Holtig tartó gyászt fogadott asszonyunk. Most is éppen a kápolnába készül a vár népevel, mert ma két esztendeje volt a szörnyű nagy csata, s annak a napján tavaly is gyászfeketébe vonták a kápolnát s a várat egészen.

Oroszlánkővi Imrének, amint ezt hallotta, nem volt maradása. Elbúcsúzott az öreg asszonytól s amennyire gyengült lábai bírták, sietett a kápolnába, ott elvegyült a gyászoló gyülekezet között. Jaj, mit láttak szemei! Az oltár előtt magas ravatalt. Azon az ő fegyverei, sisakja, páncélja. S a ravatalra ráborult a felesége, két serdülő fia és sirtak, hogy a szive majd megszakadt belé. A pap imádkozott s mondott szép szavakat az ő dicsőséges haláláról. Aztán mikor a pap végezte beszédjét, a nagyasszony lejött a nép közé s sorba osztogatta a kenyert, húst és pénzt a szegényeknek. Egyszerre csak, mintha meggyökeredzett volna a lába: megállt a rongyos ruhájú vándor előtt. Annak a rongyos ruhájú vándornak a mellén egy kis képecske volt: Szűz Mária képe, az ő hajából font zsinóron.

— Imre! Imre! — sikoltott az asszony s aléltan esett ura karjai közé.

De emberi szó nem bírja elmondani azt az örömet, ami itt volt. A gyász s a siralom vigassággá változott egyszeribe. Csak az rontotta a nagy szívhéli örömet, hogy a hű szolgának, Budiács Andrásnak nem lehetett része abban. S amint folyt a vigasság s azután is, egyre csak Budiács Andrásról folyt a beszéd, volt az emlék,kezés.

— Oh, ha ő is megszabadulhatna! Oh, ha a jó Isten csudát tenne! — fohászokdáltak mind.

De hát mi is történt Budiács Andrásal? A hű szolgát akkor reggel aléltan találták s nem tudták elgondolni, hogy mi történhetett. Mikor aztán föleszmélt, viték egyenest Kadán elé.

— Mit tettél? — förmedt rá Kadán.

— Levágtam a lábamat, hogy megszabadulhasson az én jó gazdám. Öless meg, Kadán, de ha van Istened, ne üzesd az én uramat, hadd érjen haza. Felesége és két szép fia várja őt. Kegyelmezz neki, Kadán! Hiszen nekem is van feleségem, vannak szép gyermekök.

Erre a szóra kicsordult a könny Kadán szeméből. Megragadta Budiács András kezét s mondta hangosan, hogy hallják az ő népei is:

— Talpig ember vagy, fiam. Hozzád hasonlatos hű szolgát még nem láttam. Ne félj, nem lesz bántódása gazdádnak, de neked sem. Ne merje, — fordult embeleihez — üldözni a szökevényt senki fia, ezt a hű szolgát pedig ápoljátok. Ha majd erőre kap, ő is szabad: mehet a hazájába.

Budiács András térdre borult Kadán előtt, csókolta a lábát, ruháját.

— Adjon meg az Isten, nemes szívű Kadán!

Budiács András úgy ápolták, gondozták Kadán udvarában, hogy egy hónap sem telt belé, mehetett haza. Kadán lovat adott alája, pénzt elegendőt s úgy kísérte el Magyarországra határáig.

Hiszen örült Budiács András, hogy ő is megláthatta hazáját, de búsuult is. Tündött erősen, vajjon gazdája háza került-e? Hej, de vert a szive, mikor Oroszlánkő vára elé ért. Nézett erre, nézett arra, hátha megpillantaná a gazdáját. S im egyszerre csak kürtszót hall. Zúgott, zengett a vár vidéke. Néz az erdő felé, hát jó egy vadászcapat: elül Oroszlánkővi Imre, két oldalán két szép fia!

— Uram, édes jó uram! — kiabált Budiács András messziről. — Hazajöttem én is.

Oroszlánkővi Imre azt hitte, hogy álmodik. Nem akart hinni a szemének.

— András, hűséges szolgám!

Nyakába borult, ölelte, csókolta a hű szolgát. Viték föl a várba, magas lócára ültették, a nagyasszony traktálta minden jóval; úgy bántak vele, mintha édes testvérök lett volna. A közben a király is meghallotta híret Budiács András nagy hűségének s adott neki tömörked birtokot, nemes emberré tette. Cimert is adott, melynek az egyik felé oroszlán, a másik felén láncon függő levágott emberláb látszik.

EGY MADARAT KERGETTEM . . .

— Népdal. —

Egy madarat kergettem,
De utól nem érhettem,
Más vitte el helyettem,
S azt nem igen szerettem.

Mikor szinte megfogtam,
Szépen elszalasztottam,
S nála nélkül maradtam.

Előfizetési felhívás! Kérjük azokat az előfizetőinket, akiknek előfizetése lejárt, hogy az előfizetési díjat mielőbb küldjék be, mert a Cimborát, amely olvasóinak mindig főbb és főbb élvezetét, szórakozást nyújt, fennakadás nélkül csak így küldhetjük tovább.

Mese az elveszett lóról meg az arcképről

Apró unokáinak meséli Elek nagyapó.

Hol volt, hol nem volt, de valahol mégis volt: volt egyszer három fiu. Nem volt sem apjuk, sem anyjuk, de maradt rájuk egy kicsi örökség. Maradt ám, de hiába maradt, mert nem tudtak megosztolni rajta. Végre is azt határozták: elmennek a királyhoz s megkérlik, hogy ossza fel köztük az örökséget.

Mindjárt neki készülődtek, utnak indultak, még pedig előre ment az idősebbik, utána valamivel később indult a középső, ugyanugy a legkisebbik. Egyszerre csak szembe jön a legidősebbikkel egy szegény ember s mondja neki:

— Ugyan bizony, nem láttál-e egy lovat? Ez az egy ló volt minden gazdaságom s azt is elvesztettem.

— Félszemű volt? — kérdezte a fiu.

— Az.

— No, akkor nem láttam.

Eközben odaért a középső fiu. Attól is kérdi a szegény ember, hogy nem látott-e egy lovat?

— Szürke volt? — kérdi a fiu.

— Az.

— No, akkor nem láttam.

Ebben a pillanatban odaért a legkisebb fiu is, ezt is megkérdezte a szegény ember.

— Sánta volt? — kérdezte a fiu.

— Az.

— No, akkor nem láttam.

— Ej, ej, gondolta magában a szegény ember, ez mégis csak furcsa dolog. Mind a hárman olyat kérdeztek, ami ráillik a lovamra s még sem látták. De nem szólt erről semmit, csak azt kérdezte meg, hogy hová merre mennek, mi jóban járnak. A fiuk megmondották, hogy ők bizony a királyhoz mennek, mert hallották, hogy igazságos ember, majd felosztja köztük az örökséget.

Ahogy ezt hallotta a szegény ember, előre sietett s mire a fiuk megérkeztek a király városába, ő már ott volt a királynál s elpanaszolta, hogy mi történt vele. Arra kérte a királyt, hogy addig ne ossza fel a fiuk közt az örökséget, míg az igazat meg nem vallják. Mert lehetetlen, hogy ne látták volna az ő lovát.

Megérkeztek eközben a fiuk is, mentek a királyhoz, előadták kérésüket.

— Jól van, — mondá a király — csak várjatok egy kicsit. Ismeritek-e ezt a szegény embert? Ismeritek? No hát — fordult a legidősebbik fiuhoz — honnan tudod, hogy a lova félszemű volt?

— Onnan, — felelte a fiu — mert az ut két szélén, ahol elment, búzavetés volt s az utnak mégis csak az egyik szélén legelt a búzában.

— Hát te — fordult a középsőhöz, — honnét tudod, hogy a ló szürke?

— Onnét, mert találtam az uton néhány szál lószórt, ki barna, ki fehér volt.

— És te honnét tudod, — fordult a legkisebbikhez, — hogy sántít a ló?

— Onnét, — felelte a fiu, — mert csak három láb-al lépett a földre.

— Jól van, — mondá a király — most már a ti dolgotokra térek. Azt kérdem én tőletek, le tudnátok-e pingálni az apátok arcképét.

— Le, felelték mind a hárman.

— Hát pingáljátok le.

Adott a király egy darab papírost s arra a fiuk hamarosan rápingálták az apjuk arcképét.

Amikor kész volt a kép, a király egy-egy pisztolyt nyomott a fiu kezébe s mondta nekik:

— No, most vegyétek célba a képet s amelyik legjobban eltalálja, azé lesz az egész örökség.

A két idősebbik fiu szó nélkül célbavette az apja arcképét, rá is lőttek, de a legkisebbik eldobta a pisztolyt.

— Hát te mért dobtad el a pisztolyt? — kérdezte a király.

— Mert nem lövök rá az apámra.

— Hisz az csak az arcképe!

— Mindegy, ha az arcképe is. Arra sem lövök rá.

— Derék fiu vagy, — mondotta a király — tied az egész vagyon.

Bizony, derék volt, mert nem tartotta meg magának a vagyont: mind a két bátyjának kiadta a részét becsületesen.

AJÁNDÉKKÖNYVEK A CIMBORA ELŐFIZETŐINEK!

KEDVES OLVASÓINK!

Most, hogy immár rövidesen beköszönt a husvét s eljön a husvétai ajándékok ideje, mielőtt az iskolai szünidőt kikapnátok, itt az alkalom, hogy kedves lapotoknak egy nagy szolgálatot tegyetek.

Mondjátok el pajtásaitoknak, hogy milyen sok örömet találtok Elek nagyapó lapjában, a Cimborában és mondjátok meg nekik, hogy nem kérhetnek és nem kaphatnak szebb és jobb husvétai ajándékot, mintha szüleikkel megrendeltetik a Cimborát. Kérjétek meg tehát pajtásaitokat, hogy lépjenek be Elek nagyapó unokáinak táborába és figyelmeztessétek őket arra is, hogy kívánatra bárkinek díjtalanul küldünk mutatványszámot, hogy lapunkkal, — ha még nem ismerné, — megismerkedjék.

A Cimbora kiadóhivatala ezért a hasznos munkáért meg is jutalmaz benneteket, mert aki lapunknak akár csak egy előfizetőt,

ELEK NAGYAPÓ EGY POMPÁS KÖNYVÉT kapja ajándékba. Azonkívül pedig a lap hasábjain meg fogunk emlékezni azokról, akik azzal is tanubizonyosságát adták Elek nagyapó és a Cimborára iránti szeretetüknek, hogy lapunk részére előfizetőt szereztek.

Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

Benke Micuka, Uzon, Háromszék. Most már tudsz levelet írni s első dolgod, hogy megköszönd a szép meséket s hosszú életet kívánj nagyapónak. Jól esik olvasnom e meleghangu levélkét abból a faluból, ahol 6 esztendő koromban, tehát 62 évvel ezelőtt, édesapámmal meglátogattuk az én feledhetetlen nagybácsimat, aki akkor Uzonban pap volt s aki sok szépre és jóra tanított engem. — *Pillich Tercsi, Székelyudvarhely.* Eddig bizonyosan megkaptad s el is fogyasztottad a Stollwerck cukrot s kapsz majd könyvet is, ha címeiket gyűjtesz. — *Babcsák Ilonka, Bethlen.* Örvendek, hogy jobban vagy s újra megkezdéd a levelezést. A nyert könyvet pótolja a kiadóbácsi, ha az előfizetéssel rendben vagy. Hogy milyen idő van Kisbaczonban? Majd megtudom, ha haza megyek. A rejtvényed sorra kerül. — *Rothschild Bercezi, Arad.* Intézkedtem, hogy a kiadóbácsi pótolja a 3.-ik számot. — *Partos István, Nagypárad.* Irtam Vajda bácsinak, aki a bélyeggyűjtő rovatot szerkeszti, hogy időnként gondoljon erre is. Annak igen örvendek, hogy a Cimbórában hirdetett szakönyvekből is vásárolsz, mert ezzel ismereteidet gyarapítod. Vajha követnék többen a példádát.

Gyökössy Miklóská, Bégamonostor. Köztudomásu, hogy a Magyarországon szerzett diploma Romániában nem érvényes, de ott is aligha vennéd hasznát, mert te román állampolgár vagy. Már annyian hagyták itt Erdélyt, még olyanok is, akiknek itt megvolt az élhetésük, hogy tanácsolom: ne szaporítsd ezeknek a számát. Maradj itthon. Itt a helyed. Hogy is szól a Szózat? „Áldjon vagy verjen sors keze. Itt éléd, halnod kell”. — *Király Judit, Brassó.* Lám, lám, már is rád mosolygott a szerencse. Remélem, ez nem tesz elbizakodottá, s szorgalmasan írod nekem a leveleket. — *Salamon Zoltán, Aranyosgyéres.* Látszik betűid határozott vonásain, hogy a betegség elbúcsuzott tőled. Járjon békével s vissza ne térjen többé. Valószínű, hogy Az édes apám falujában című könyv kifogyott s várnod kell, amíg Budapestről küldenek e könyvemből. Magam is szeretnék ellátogatni Aranyosgyéresre, s nem lehetetlen, hogy oda is eljutok. Hiszen, ha szárnyam volna! Rejtvényed sorra kerül. — *Strubert Miklós, Nagyszentmiklós.* Uglátszik, nem volt otthon levelezőapód, s egy szám rejtvényének a megfejtésére levélpapírt, borítékot áldoztál meg több bélyegget. Üresen maradt három oldal. Látod, látod, legalább két oldalt teleirhattál volna, sőt én szívesen veszem, ha mindanegy oldalt teleírod. — *Spitz Jancsi, Arad.* Szép tőled, hogy mindent elkövelsz a Cimbora terjesztésére. Valamennyi unokám érdeke ez, hogy mennél több olvasója legyen a Cimbórának, mert ezáltal gyarapodik szépségben és tartalmasságban. Annyit már most is mondhatok, hogy olvasmányok dolgában a Cimbórának nyomába sem lépnek a pesti gyermekújságok. A napilapok gyermekújság mellékleteiről legjobb nem is

beszélni. Szomorú látni, hogy sokan, igen sokan hiszik: akármi jó a gyermeknek. — *Salamon Olga, Aranyosgyéres.* Mind nagyon szeretitek a Cimbórát, Évi is, az első osztályos, Ősike, aki még nem jár iskolába. És sokat nevettek Kocsonya bácsin és a cicákon. Nemrég, nem tudom, honnét, egészséges gyermekcacagás esendült be pesti lakásom nyitott ablakán. Talán a tietek volt? — *Salamon Évi, Aranyosgyéres.* Még nem tudsz jól írni, de tanulsz, hogy te is tudj úgy írni, mint Olga. Tanulj, Évike, tanulj! És írj mennél többször nagyapónak, hadd gyönyörködjék, mint javul és szépül az írásod. — *Skrobol Eszter, Eperjes.* Úgyesen irtad meg a mesét, amelyet édes jó anyádtól hallottál, ő meg az édes anyjától, de ezt a mesét én is megirtam némi eltéréssel. Ha jól emlékszem a négykötetes *Csudalámpa* (Világszépmesék) valamelyik kötetében van. — *Góger Lajos, Kolozsvár.* Végtelen sajnálom, hogy az általam jelzett okból kell megválnod a Cimbórától. Ha netalán néha úgy érzed, hogy jó volna írni nagyapónak, írjál bátran, én jószívvel válaszolok. Leveledet továbbítottam a kiadóhivatásnak. — *Kómár Elemér, Arad.* Nem tudom, mi történhetett a 3. számmal, mert mind ezt a számot reklamáljátok. Intézkedtem, hogy pótolják, hogy egy szám se hiányozzék neked, amikor év végén apuka bekötteti. Isten segítjen, hogy év végén az a három kilencez is tiszre javuljon. — *Moldvai Marika, Aranyosgyéres.* Bizony, csalfa a tavaszi nap: ki-kimosolyog a fellegek közül, meg el-elbukik, aztán egyszerre ott marad a fellegek mögött. Ez a magyarázata annak, hogy te ezt a levelet megirtad. Szóval, a Nap elpártolt tőled és hozzám pártolt: másként nem irtál volna. Hiszen, he'yesen teszed, ha kimégy a szabadba, amikor süt a nap, mert fő az egészség, de azért szabad ilyenkor is levelet írni. Ha bemosolyog a nap az ablakomon, egészen felvidul a lelkem s könnyekben szalad a tollam. A rejtvényed sorra kerül. — *Hompola Tibor és Áchi, Almás.* Sok Almás van, szeretném tudni, melyik megyében van a ti Almásotok. Ugy sejttem, Csehszlovákiához tartozik. Ha most tanuljátok a magyar írást, kívánatos, hogy gyakran írjatok nagyapónak. Ha nem küldhettek 10 címet, küldjétek annyit, amennyit tudtok: a jó szándék is dicséretet érdemel. — *Mester László, Kolozsvár.* Igen sokáig beteg voltál, amiatt nem irtál. Örvendek, hogy jobban vagy s szerepsz egy színjátékban is, mégpedig mint aranykutató. Kíváncsi vagyok, milyen eredménnyel járt a kutatás. — *Korenko Gyula, Restár, Csehszlovákia.* Te is egy levélpapírt áldoztál egy rejtvénymegfejtésre. Bizony, irhattál volna legalább egy oldalnyi levelet! — *Horváth Sárika, Székelyudvarhely.* Körülből akkortájt érkezem haza, amikor előadjátok a Gyöngyvirág-ot. Olvastam: szép mesejáték. Sajnálom, hogy ott nem lehetek. De ami kérik, nem mulik. — *Petrovay Gabriella.* Az asztalomon levő papiros kazalba beleveszett a címed s emiatt nem irhattam levelet. Máskor minden leveledben jelezd a pontos címedet is. Egyébként az Életmentőről csak jót mondhatok. Már igen közel jársz ahhoz, hogy a nyílvanosság elé bocsássa'ak. — *Boruzs Ilike, Bacza.* Hogy irkalapra irsz-e vagy más egyébre: nem fontos. Az a fontos, hogy irsz, mégpedig szépen és értelmesen. Örvendetes, hogy megkaptad a karácsony előtt nyert könyvet, mégpedig Jókai könyvét, s ezzel 28 könyvednek

száma. Annak meg különösen örvendek, hogy könyveid közt van Szentimrei Jenő Verses magyar krónikája. Szeretném, ha minden unokám megszerezné e könyvet s meg is tanulná szépen csengő verseit. Édes anyádnak levél ment. — **Király Judit, Brassó.** Jó a rejtvényed, de megfejtése szomorú emlékeket kelt fel minden magyar ember lelkében (elég talán megemlítenem a 13 aradi vértanút), tehát nem közlöm. Ellenben megdícsérem szép kerekbetűs írásodat s egyben tanácsolom, lehetőleg oly rejtvényeket szerkesszél, amelyeknek megfejtése valamelyik nagy magyar költő, tudós, király stb. stb. — **Kovács Sanyi, Micske.** Látszik, hogy édesanyád tanított meg írni, mert első osztályos létedre meglepő szépen írsz. Remélem, szorgalmasan írsz nekem, hadd gyönyörködöm a fejlődésedben. Édesanyádnak külön levélben írtam, közvetlen hazautazásom előtt. — **Früstök Öcsike, Facsád.** Azt írod, hogy nemcsak a Baby írása hasonlít a tiedhez, de mindazoké a facetsi gyermekeké, akik az első osztályt ugyanannál a tanítónéninél végezték. Hát ez a tanítónéni kitüntető diplomát érdemelne, oly szép a te írásod. Abban nem csalódom, hogy én nem haragszom a lustálkodásod miatt, bár igen szeretem olvasni szép kerek betűs és helyesírású leveleket. Nekem természetesen, nem szabad lustálkodnom, valameddig bírom a tollat, s ma épp annyit írok (ha nem többet), mint legszébb férfikoromban. Sajnálom, hogy a Magyarok története c. könyvem a kiadóhivatal nem tudta megküldeni. Azt hiszem, Kolozsvárt, a Minervánál még kapható. Ott jelent meg, Hogy szüleid két kötet Cimborával kárpótoztak meg öt könyvvel, ez azok közé a szüleik cselekedetek közé tartozik, amelyekről még öreg korban sem feledkezünk meg. — **Lázár Mariska, Ilonka, Józsika, Gyergyószentmiklós.** Minden meg van bocsátva: szindarabokat játszottok a szegegy árvák javára, sőt Öcsike egy nadselű gondolatából is színjátékot csináltatok, emiatt nem írtok nekem oly hosszú ideig. Pünkösdkor 250. most 460 lej gyűlt, amit bizonytal beírt a jó Isten az ő aranykönyvébe. Mondjátok meg Pleszinger Gizinek és Gyuszinak meg Vetzer Manyikának, hogy várom az ő leveleiket is. Leveletek a könyvekre vonatkozó részét továbbítottam a kiadóhivatalnak. — **Martonossy György, Déva.** Hogy mikor megyek Dévára, bizony, nem tudom. Csak azt tudom, hogy szeretnék elmenni. Jók a rejtvényeid, de mert sok rejtvény vár közlésre, csak a pótrejtvényt soroztam be. Nyári beszámótok fölül tévedésből maradt ki a főcím. — **Kovács Lacika és Adika, Érbogyoszló.** Leveleteket továbbítottam a kiadóhivatalnak s remélem, eddig megkaptátok a könyveket. — **Elek Dezsőke, Torda.** Az egyik rejtvényed jó, s ez sorra kerül, a másik, melynek Napoleon a megfejtése, régi kedves ismerős. Azt a kívánságodat, hogy a „következő” számban közöljem a rejtvényed, nem teljesíthetem. Időrendben oly sokan vannak előttem, hogy csak hónapok múltán kerülhet sor reá. —

KELETI UJSÁG

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megjelenését követő hónap 10-ik napja.

PÓTLÖREJTVENY.

Beküldte: *Nagy Laci.*

— ávid.
— ruó.
— rpád.
— ató.

— eri.
— mil.
— obert.
— rzsi.
— ándor.
— ili.

A kezdőbetűk egy nagy magyar államférfiu nevének adják.

CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Szerkesztősége: Bataani Mici (Kisbaczon) u. p. Bataani-Mari (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre küldendők a Cimborára részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatala: Stumare (Szatmár) Str. Petru Rares (Petőfi-ucca) 43. A kiadóhivatalhoz küldendők a Cimborára előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára negyedévenként:

Romániában: 100 lei
Csehszlovákiában: 20 csehszlovák korona
Magyarországon: 3 pengő
Jugoszláviában: 50 dinár.

A Cimbora könyv- vásárá

A közeli husvétii ünnepekre raktárunkat ismét kiegészítettük és olcsó árban az alábbi díszkötésű műveket, valamint szép, egyszerűbb kötésű könyveket bocsájtjuk a Cimbora olvasóinak rendelkezésére:

- Benedek Elek:** Székely Tündérország. Díszkötésben, Mühlbeck K. rajzaival 180 lei.
Gaál Mózes: Achilles haragja, díszkötésben. Mühlbeckrajzokkal díszítve 220 lei.
Gaál Mózes: Hősök regéje. Albumalaku, díszkötéses, vastkos kötet. Mühlbeck Károly rajzaival 380 lei.
Kertész Mihály: A csengeri domb. Díszkötésben, képekkel 122 lei.
Herczeg Ferenc: Mesék. Díszkötésben, képekkel 240 lei.
Lovik Károly: A leányvári boszorkány 174 lei.
Tutsek Anna: Hegyek között 104 lei.
Tutsek Anna: Szélvész kisasszony 112 lei.
Cooper: A méh vadász 76 lei.
Cooper: A vadölő 76 lei.

- Benedek Elek:** Öcsike levelei.
Benedek Elek: Öcsike újabb levelei.
Benedek Elek: Pajkos Peti huncutkodásai.
Benedek Elek: Pajkos Peti újabb huncutkodásai.
Gárdonyi Géza: Zöld erszény.
Gárdonyi Géza: Nevető könyv.
Gárdonyi Géza: Mindenttudó Gergely bácsi I. könyve.
Gárdonyi Géza: Mindenttudó Gergely bácsi II. könyve.
Tutsek Anna: Tréfás Mesék.
Tutsek Anna: Vidám Jankó.
Tutsek Anna: Világjáró Péter kalandjai.
Legszebb mesék.
Sztrokay Kálmán: A kis ezermester.
Kertész Mihály: Senki Tamás története.

Kötetenként 46 lei.

- Andersen meséi** I., II., III., IV. kötet.
Ali baba és a negyven rabló.
Benedek Elek: Állatok meséinek.
Cooper: A méh vadász.
Cooper: A vadölő.
Defoe: Robinson.
Tutsek Anna: Judith.
Tutsek Anna: Régi emlékek.
Tutsek Anna: Ágnes története.

Kötetenként 60 lei.

Fentiekén felül a több oldalról hozzánk érkezett megkeresésre, ismét árusítjuk a karácsonyi könyvvásárunk alkalmával meghirdetett rendkívül olcsó könyvsorozatot, amelyet időközben sikerült — ha korlátolt példányszámban is — 6 kötetre kiegészíteni:

A husvétii könyvesoport könyvei a következők:

- Benedek Elek:** Hires erdélyi magyarok.
Balázs Ferenc: Mesefolyam.
Kertész Mihály: Szökés a teknőben.
Benedek Elek: Öcsike könyve.
Szondy György: Börme. (Egy diák lovagrend története.)
Kertész Mihály: Senki Tamás története.
 A hat kötetből álló pompás sorozat ára 156 lei.

Miután a hatodik kötetből csak korlátolt példányszámmal rendelkezünk, csak addig szállíthatjuk, míg a készlet tart. Amennyiben a készlet elfogy, csak öt kötetet szállítunk, s azért mindössze 126 leit kérünk.

Miután husvét előtt előreláthatóan igen nagyszámu rendelést kell elintéznünk, a pontos beérkezés szempontjából ajánlatos a rendelést azonnal feladni, miután április 6.-ika után beérkezett rendeléseket csak husvét után intézhetünk el.

A fenti árakban a postaköltség mindenütt bennfoglalatik. A könyveket az összeg előzetes beküldése ellenében vagy utánvétellel szállítjuk; utóbbi esetben azonban az utánvételi díjat külön számítjuk fel. Nagyobb rendelésnél havi részletfizetési kedvezményt is adunk.

A CIMBORA kiadóhivatala.